

НАШЕ

РІК ВИДАННЯ 4-й
Газета виходить
щотижня

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 25 (207)

Субота, 19 червня 1971 року

Ціна 2 коп.

Віра Григорівна МИТНИЦЬКА
лекальниця Херсонського УВП.
Ударниця комуністичної праці
працює в рахунок 1973 року.ДОБРА
ТРАДИЦІЯ

В Донецькій області існує декілька спецшкіл-інтернатів для глухих дітей. Вже стало доброю традицією, коли наприкінці навчального року учні приїждять на Артемівське УВП на екскурсію.

Ось і на цей раз із Макіївки, одного з найбільших центрів важкої промисловості Донбасу, до артемівців приїхала велика група старшокласників спецшколи.

Гостинно зустріли гостей на підприємстві. Школярів ознайомили з процесом виготовлення продукції, дали їм змогу помилуватися роботою таких прославлених передовиків виробництва, як М. Артеменко, В. Галичина, О. Сибирьова.

Особливо святковий настрій панував серед гостей і хазяїв, коли гості зайшли до учнівського цеху. І це не тільки тому, що там знайшлися друзі, знайомі. А тому, що в цьому цеху ті, хто в минулому році сам гостем прийшов на Артемівське УВП з Краснолиманської спецшколи. Тепер вони тут господарі. Близький той час, коли в цехах масового пошиву будуть працювати майстрами всі 20 випускниць. Кращими з них уже тепер вважаються такі, як Т. Ігнатова, Р. Гладуценко, Н. Литвиненко, Л. Грохова, Г. Кононихина.

Побували гості і в гуртожитку підприємства, і в міському будинку культури глухих. Оглянули вони також класи і методичний кабінет вечірньої робітничої школи для глухих.

Ось і час прощатися. Але нікому не сумно. Всі впевнені, школярі ще повернуться до нас, щоб залишитись назавжди на нашому підприємстві і влитися в загін неатомних трудівників.

З. СЕЛЕЗНЬОВ.

П'ятирічку — достроково!

На Конотопському учбово-виробничому підприємстві відбулась нарада передовиків виробництва. Учасники наради звернулися до всіх трудівників підприємства із закликом про дострокове виконання завдань дев'ятої п'ятирічки.

Ударники комуністичної праці Є. Кисіль, С. Фесенко, М. Шешенко у своїх виступах гаряче схвалювали рішення партії і дали слово завдання дев'ятої п'ятирічки

виконати за 4,5 роки, продукцію здавати тільки з першого пред'явлення і закликали всіх присутніх наслідувати їх приклад.

На нашому підприємстві розгорнута велика і багатогранна робота по підвищенню продуктивності праці кожним робітником, кожним цехом і дільницею.

О. ЖОГОВ.
Секретар парторганізації
Конотопського УВП.

ГОРДІСТЬ ТОВАРИСТВА

Соціалістичне змагання серед трудівників учбово-виробничих підприємств Товариства за дострокове виконання завдань восьмої п'ятирічки принесло вагомий здобуток: п'ятирічний план виконано до 30 червня 1970 року, одержано 15,1 мільйона карбованців прибутку понад план.

Особливо широко розлилося море народної ініціативи у соціалістичному змаганні на честь XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України. Трудівники УВП знаходили і вводили в дію все нові й нові резерви, нагортали виробничі темпи, показували зразки комуністичного ставлення до праці. Виробничники Товариства з радістю рапортували з'їздам партії: зобов'язання перевиконані! План першого кварталу 1971 року виконано достроково — 29 березня. Та найкрасномовніший такий факт — лави ударників комуністичної праці налічують тепер більше 4600 чоловік.

Це й не дивно, адже соціалістичне змагання виховує в робітників почуття високої відповідальності за стан справ у своєму колективі. В ході змагання якнайповніше розкриваються ділові якості людей, їхні організаторські здібності, проявляється творча ініціатива простих робітників, зростає активність кожного виробничника.

Запорукою трудових успіхів колективів учбово-виробничих підприємств Товариства стали висока організація праці на кожному робочому місці, раціональне використання устаткування, механізація виробничих процесів, оволодіння передовим досвідом і вершинами професійної майстерності, виявлення й використання внутрішніх резервів.

За досягнуті успіхи у виконанні завдань восьмої п'ятирічки та соціалістичних зобов'язань на честь партійних з'їздів президія Центрального правління УТОГ та президія Українського республіканського комітету профспілки працівників місцевої промисловості та комунально-побутових підприємств нагородили значком «Відмінник соціалістичного змагання Української РСР» 71 трудівника та трудівницю Товариства.

Зрозуміло, перерахувати всіх нагороджених в газетній статті просто неможливо. Треба підкреслити, що це кращі з кращих, що ці трудівники — гордість Товариства. Серед них — ветерани УТОГ О. Букина (Запорізьке УВП), О. Вакулєнко (Київське УВП-1), С. Шадурський та М. Сизоненко (Львівське УВП-1), М. Федоров (Миколаївське УВП), В. Чечер (Одеське УВП-1), А. Пістуніна (Сумське УВП), Г. Осиковська (Харківське УВП-2).

Рационалізатори — І. Лук'яненко (Ворошиловградське УВП-1) та Т. Вельгус (Київське УВП-1).

Майстри «Золоті руки» — Н. Берегова (Полтавське УВП-1), В. Кривогубенко (Київське дослідне), К. Пирожук (Ужгородське УВП-2).

Ці трудівники йдуть в авангарді боротьби за виконання й перевиконання виробничих планів. Вони — приклад самовідданого ставлення до дорученої справи. Тільки теплі, сповнені щирою повагою слова йдуть на їх адресу.

Читаючи виробничі характеристики нагороджених, мимоволі звертаєш увагу на такі слова: «Знання передає молоді», «Бере активну участь у громадському житті підприємства», «Користується великим авторитетом у колективі». Це — типові для всіх характеристик, і правду кажучи, найбільш приємне, бо підтверджує, що передовики виробництва не замикаються в рамках роботи.

Вони — різнобічно розвинені люди, яких цікавлять всі сфери життя. А втім у цьому нема чогось особливого, адже так і повинно бути в нашій радянській дійсності.

Громадський відділ кадрів на Ужгородському УВП-1 був створений у 1970 році. До нього ввійшли найбільш поважні трудівники УВП. Це — технолог Ю. Топчів, сушальниця Г. Раціна, лаборант Л. Шурчилова, ветерани підприємства В. Бумбак та І. Подольчак.

Всі — ударники комуністичної праці, всі служать прикладом самовідданого ставлення до своїх обов'язків, до вимог виробничої і трудової дисципліни. Зрозуміло, що до порад таких людей глухі трудівники прислухаються уважно.

Столяр Г. Вовк подав заяву про звільнення. Причин ніяких не наводив. В бесідах з ним Ю. Топчів та Л. Шурчилова з'ясували, що в сім'ї робітника виникло де-

ВІДЧУТНИЙ
ВПЛИВ

кілька складних питань, які він сам вирішити не в змозі. Члени громадського відділу кадрів допомогли трудівникові. Тепер Г. Вовк відмінно трудиться на УВП.

І. Байсак теж подав заяву про звільнення. З'ясувалося, що у робітника вдома залишився батько, за яким потрібен нагляд. Громадський відділ кадрів клопотав перед адміністрацією про його звільнення. Разом з тим, попросили облвідділ УТОГ допомогти влаштуватися І. Байсаку на роботу за місцем проживання батька. Тепер він працює столяром на



Емма ДОВГАНЮК — полірувальниця Бродівського УВП. Вже п'ятинадцятий рік вона трудиться на підприємстві і служить прикладом для інших. Ударниця комуністичної праці щодня виконує норми виробітку на 125—130 процентів.

ВИПЕРЕДЖАЮЧИ ЧАС

Одеське УВП-2 ось уже другий рік працює як спеціалізоване швейне виробництво. Керівництву підприємства довелося виконати велику роботу по перепідготовці кадрів. За короткий час вчорашні трикотажники опанували швейними спеціальностями, не припиняючи випуск основної продукції.

План восьмої п'ятирічки колектив виконав за 4,5 роки. Достроково виконано було також план 1970 року. В цьому велика заслуга партійної, профспілкової та первинної організацій УТОГ, що вчасно мобілізували трудівників на виконання цього важливого завдання.

З перших днів нинішнього року колектив УВП-2 з новою силою розгорнув змагання за дострокове виконання завдань дев'ятої п'ятирічки. Трудівники підприємства дали слово заощадити за п'ятирічку 28 тисяч карбованців, в тому числі 4,9 за нинішній рік. За п'ять місяців цього року уже досягнуто економії 2,8 тисячі карбованців. План по реалізації продукції виконано на 102 проценти.

Приклад у роботі показують кадрові робітничі. Вони систематично перевиконують норми виробітку, випускають високоякісну продукцію й допомагають моло-

дим робітникам. У колективі УВП зростає кількість трудівниць, які змагаються за звання «Краща за професією».

Щомісячно виходять переможцями змагання швей-мотористки Ганна Савчак і Марія Богачек. В них уже багато послідовників. Хочеться сказати тепле слово про людей, які випереджають час. Так, в рахунок вересня 1971 року працює швей-мотористка Г. М. Черешня. Вона не тільки передова виробництвом, але й активна спортсменка та учасник художньої самодіяльності. Її приклад наслідують швей-мотористки Є. Х. Малишева, В. І. Крицька. Вони працюють у рахунок серпня, а Л. Ф. Зінченко — в рахунок липня. Хоч вони різні за віком, але з однаковим зав'язанням трудяться, випереджаючи час, щоб у відповідь на заклик московських та ленинградських робітників достроково виконати план 1971 року і п'ятирічки.

Сьогодні колектив Одеського УВП-2 поставив перед собою завдання: закріпити досягнуті успіхи, посилити роботу, щоб випустити продукцію тільки високої якості і ширити ряди ударників комуністичної праці.

Ю. ГЕР.

СЕМІНАР ЕКОНОМІСТІВ

З 8 по 18 червня в Центральному правлінні УТОГ проходив республіканський семінар економістів учбово-виробничих підприємств Товариства.

Учасникам семінару були прочитані лекції: «Проблеми ціноутворення, економічні важелі ціноутворення і їх вплив на техніко-економічні показники підприємств», «Аналіз виконання плану по собівартості продукції, при-

бутку та рентабельності», «Основні напрямки науково-технічного прогресу в світлі рішень XXIV з'їзду КПРС»; «Проблеми підвищення якості продукції»; «Фонди суспільного виробництва і їх аналіз»; «Наукова організація праці»; «Організація внутрізаводського господарського обліку»; «Аналіз виконання плану по праці і зарплаті»; «Стабільні нормативи відрахувань у фонд економічного стимулювання», «Завдання УТОГ в світлі рішень XXIV з'їзду КПРС» та інші.

Учасники семінару обмінялись досвідом роботи по плануванню в нових умовах економічної реформи.

Лекції читали І. П. Фомовський — начальник планово-економічного відділу ЦП УТОГ, В. І. Галета — начальник відділу праці і зарплати, М. П. Марченко — заступник голови президії ЦП УТОГ та інші товариші.

Семінар викликав жваве обговорення прочитаних тем, учасники його висловили побажання скликати такі семінари частіше.

М. БАРТАШ,

Директивами XXIV з'їзду КПРС на п'ятиріччя накреслені великі завдання по дальшому поліпшенню матеріальних і побутових умов радянських людей. Зокрема, намічено здійснити великі заходи по дальшому поліпшенню охорони здоров'я, розвитку фізичної культури і спорту.

У 1975 році кількість лікарняних ліжок становитиме 3 мільйони. В новій п'ятирічці буде продовжуватись будівництво великих спеціалізованих і багатопрофільних лікарень, поліклінік, диспансерів. Буде розширена мережа станцій швидкої допомоги і санітарно-епідеміологічних станцій, які будуть оснащені найновішим устаткуванням, апаратурою та інструментами.

Передбачено підвищити норми витрат на харчування хворих у лікарнях. В новій п'ятирічці йтиме дальший розвиток санітарно-курортного лікування і організованого відпочинку трудящих.

На підприємствах Українського товариства глухих за останні роки значно розширилися і поповнилися устаткуванням, приладами та інструментами медичні пункти. Підібрані відповідні медичні кадри, які здійснюють постійний нагляд за станом здоров'я членів УТОГ на УВП та ведуть велику профілактичну роботу.



На Львівському УВП-1 добре обладнаний медичний кабінет, яким завідує **З. ХОВЕР**. В кабінеті є всі необхідні прилади для надання допомоги хворим.

На фото: на прийомі механік по ремонту швейних машин **Ярослав ЛЕГКИЙ**.

БУДИНОК КУЛЬТУРИ ВЛІТКУ

ЛІТО уже в повному розпалі. І саме цієї пори після напруженої праці людині особливо хочеться добре відпочити, аде, мабуть кожний відчув на собі, коли добре відпочинеш, і працюєш краще.

Цього року глухі трудівники Білої Церкви відвідають Київ, проведуть екскурсію по рідному місту, зустрінуться з героями громадянської та Великої Вітчизняної воєн, героями праці. По неділях та суботах організовуватимемо колективні виїзди на відпо-

чинок в улюблений парк «Олександрія», де можна буде пограти у волейбол, шахи, скупатися, позагоряти на сонці.

Дуже подобаються глухим трудівникам прогулянки на катерах та човнах по Росі. А вечорами у будинку культури планується організувати перегляд кінофільмів, танці і різноманітні ігри, розваги, тематичні вечори.

При будинку культури систематично працюють танцювальний і драматичний гуртки. Незабаром розпочнемо виїзди з концертами

Вихователем у гуртожитку Конопського УВП **Л. Ониськовець** почала працювати у 1968 році. Треба сказати, що в гуртожитку справи пішли на краще: поліпшилась дисципліна і культурно-масова робота, санітарний стан і побутові умови трудівників.

З книгою до робітників

Любов Миколаївну часто можна зустріти з книгами в руках на підприємстві. Чому? — запитасте ви. На УВП була організована бібліотека. Нею на громадських засадах почала керувати **Л. Ониськовець**. Тепер в картотеці бібліотеки 107 читачів, а на полицях біля тисячі томів.

А. МИШИНЦЕВ.

до Сквирського, Володарського, Ставищанського та Тетіївського районів.

Не забули, зрозуміло, й про спорт. Любителі мають змогу зайнятися волейболом, баскетболом, настільним тенісом, городками. Про те, яка спортивна слава білоцерківських спортсменів, красномовно свідчать 24 кубки, які зберігаються в будинку культури.

У ці дні наші працівники роблять подвірні обходи, виявляючи глухих трудівників села, які потребують оздоровлення і допомоги. Планується видати путівки в будинки відпочинку та санаторії десяти членам УТОГ.

С. КИРИЛЕНКО.

До 30-річчя з дня початку Великої Вітчизняної війни

ВАРТОВІ РУБЕЖІВ ВІТЧИЗНИ

Пильний контролер

На одному з контрольно-пропускних пунктів служить лейтенант **Володимир Шевколович** — справжній майстер своєї справи. У нього на рахунок — більше сотні випадків затримання валюти, золота та інших цінностей.

...Ішов митний огляд багажу і ручної кладі у пасажирів, які прибули з-за кордону. Увагу офіцера Шевколовича привернув чоловік у легкому пальті. В одній руці він тримав чемодан і господарську сумку, а друга чомусь не діяла.

«Мабуть, протез. А може!...»

Це сталося в одній з частин Червонопрапорного Західного прикордонного округу. Солдати були зайняті своїми буденними справами. Раптом виникла пожежа: спалахнула піна петролаку. Першим до місця пожежі кинувся комсомолец **Василь Горох**. Він добре розумів, що коли полум'я перекинеться на ємкості, його не можна буде погасити ніякими силами. Пожежа завдасть великої матеріальної шкоди.

Солдат накинув на полум'я брезент в одному, другому місці. А коли помітив, що вогнище пожежі з'явилося в основній ємкості, моментально кинувся туди.

Треба було спуститися вниз метрів на два. **Василь** розумів, що його дії ризиковані: найменша необачність — і можна опинитись

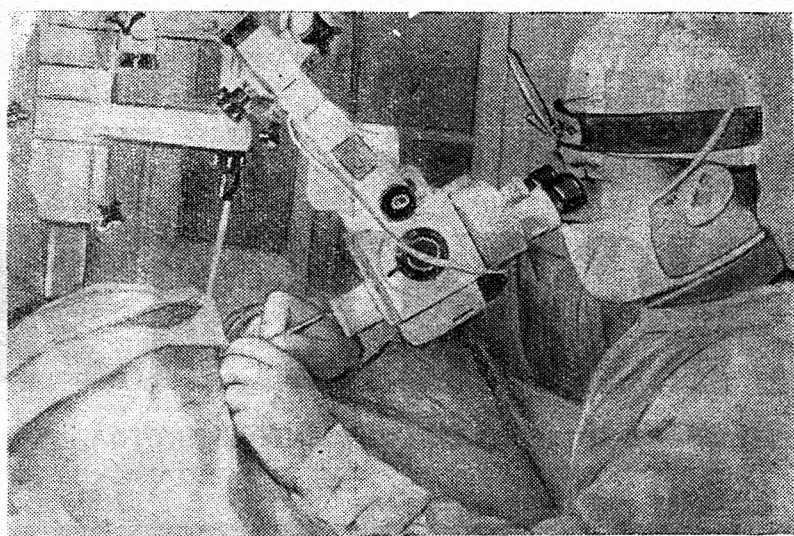
у киячій смолі. Несподівано він послизнувся і, наче струм високої напруги, жар різонув по руках воїна. Але прикордонник утримався на краю кратера, приглушив небезпечно вогнище, врятував народне добро. Друзі, які підбігли в цей момент, закінчили боротьбу з вогнем.

Іноземцві запропонували зняти пальто. Коли він роздягся, на руці виявили золотий браслет, а під одягом спеціальний пояс, в якому були хитро заховані коштовні речі: персні, медальйони, обручки, браслети.

За законом мужності

у киячій смолі. Несподівано він послизнувся і, наче струм високої напруги, жар різонув по руках воїна. Але прикордонник утримався на краю кратера, приглушив небезпечно вогнище, врятував народне добро. Друзі, які підбігли в цей момент, закінчили боротьбу з вогнем.

На Всесоюзних комсомольських зборах **Василь Горох** був поставлений за приклад товаришам. У нього кожен побачив зразок виконання солдатського обов'язку. А вже всім зрозуміло, що коли воїн пішов на самопожертву в небезпечній ситуації в мирний час, то він не злякається і в бою.



Київський Науково-дослідний інститут отоларингології—відомий лікувальний заклад в нашій країні. При інституті організована спеціальна сурдолабораторія, яка веде обстеження слуху у членів УТОГ шляхом безпосереднього виїзду на місце, а також веде стаціонарне лікування та протезування глухих.

На фото: кандидат медичних наук **Віктор Вікторович ЩУРОВСЬКИЙ** оперує хворого.

Фото **І. ЩЕРБАНЮКА**.

ТОБІ, ПАРТІЄ, НАШ ТРУД

У Львівському Будинку культури глухих відбувся тематичний вечір «Тобі, партіє, наш труд».

На вечір прибули директори будинків культури глухих Львівської області разом із своїми колективами художньої самодіяльності. Молодь Львова зустріла бродівців, стрийців і дрогобичан хлібом-сіллю.

Вечір відкрив голова Львівського обласного відділу УТОГ **І. С. Динкевич**. Він коротко охарактеризував роботу кожного будинку культури глухих, вказав на успіхи і недоліки у їх діяльності.

Потім виступили директори Львівського, Бродівського, Стрийського і Дрогобицького Будинків культури глухих із звітами про роботу своїх колективів. Інформуючи, вони обмінювались досвідом у своїй роботі.

На закінчення вечора учасни-

ки художньої самодіяльності області дали львів'янам цікавий концерт.

Слід відзначити, що останнім часом робота Львівського Будинку культури значно поживилась. Частіше стали організовувати вечори дружби із студентами львівських вузів — представники з країн Африки, що визволилися з-під національного гніту. Глухі трудівники неодноразово зустрічались з молоддю Кенії, Нігеру, Мозамбіку, Непалу, Конго, Уганди та інших країн.

Подібні зустрічі збагачують уяву глухих трудівників про розвиток цих країн, розвивають кругозір, сприяють зміцненню міжнародної дружби між народами.

Організуються й інші цікаві вечори відпочинку.

С. ГУРАЛЬ.

На гастролі в Харків

З 22 червня на гастролі в Харків приїждить Московський театр міміки та жесту. Гастролі проходитимуть в приміщенні Харківського театру юного глядача.

22 і 26 червня глядачам буде показана комедія в двох діях **С. Альошина «Тоді в Севільї»**, 23 і 28 — трагедія **Ф. Шіллера «Підступність і любов»**, 24 і 27 — комедія **В. Шекспіра «Дванадцята ніч»**, 25 і 29 — водевіль **Д. Ленського «Лев Гурич Синичкін»**.

Для дітей московські артисти підготували виставу за твором **Т. Габбе і Є. Шварца «Золушка»**, який вони покажуть вранці 27 червня.

Приїзд московських артистів театру міміки і жесту в Харків — це новий вияв дружби між культурними закладами Всеросійського товариства і Українського товариства глухих.

Бажаємо вам, друзі, великих успіхів!

ИЮНЬСКАЯ ДАТА

Не загадано: быть или не быть? Смотрит с фото пилот молодой, От него пахнет солнцем и небом И веселой ромашкой степной.

Дни сражений, беды, ураганы Никогда позабыть не дано. Посмотрите в глаза ветерана, Загляните на самое дно!

В безмятежности мягкого взгляда Задержался покой вышины. Жизнь ему обещает лишь радость, А календарь — начало войны!

Он умеет шутить и смеяться Над легкой судьбою своей. Тяжело этой даты касаться, Но нельзя не притронуться к ней.

Если б, сердце, ты молнией стало, Чтоб навеки покончить со злом! Он к победе сквозь жгучие шквалы

День июньский просторен и ярок, Щедро ласкою солнца согрет. Берегу я бесценный подарок — Трудной юности гордый портрет.

Долетел с перебитым крылом.

Сквозь года, ясноглазый и юный, Победитель со снимка глядит, Но тревожная дата июня, Словно старая рана, болит.

С бесконечным теплом и заботой Сквозь прозрачные дни тишины Я несу, как реликвию, фото На котором — начало войны...

Ирина ДУЦЕНКО.

НЕЗАБЫВАЕМОЕ

Был город мертв. Застыл пустой вокзал.

Погасших фонарей качались тени...

Холодный день над Киевом вставал,

Сентябрьский день — туманный и осенний.

Я долго буду помнить этот час — Машинна мчалась к городу родному:

Проездом в нем остановилась часть

И я спешил нетерпеливо к дому.

Мой дом родной! Я так по нем скучал!

Все с детства в нем так дорого, знакомо!

Но никого из близких не застал В покинутом и опустевшем доме.

Открыта настежь внутренняя дверь,

На всем следы поспешности, тревоги...

О, где же ты, любимая, теперь, Иль, может быть, ты все еще в дороге?..

Назад, назад — скорей бы в часть к своим,

Плечом к плечу быть с воинами рядом...

Я попрощался с городом родным И поклонился грозным баррикадам...

И. САПОЖНИКОВ.



НА БАГАТО тисяч кілометрів простяглися рубежі нашої великої Батьківщини. І скрізь пильно і надійно оберігають їх воїни в зелених кашкетах. Вдень і вночі, в мороз і спеку, в дощ і сніг вони завжди на посту, завжди напоготові.

В історії прикордонних військ є безліч прикладів бездоганного служіння радянському народові, відваги і героїзму. В пору боротьби з іноземною воєнною інтервенцією і внутрішньою контрреволюцією, в роки Великої Вітчизняної війни і в післявоєнний час прикордонники показали себе вірними, мужніми захисниками священних рубежів соціалістичної Вітчизни.



ЗА ВИМОГОЮ ЧАСУ

Напередодні відкриття XXIV з'їзду КПРС Білоцерківське учбово-виробниче підприємство доповнило свої соціалістичні зобов'язання ще одним пунктом: «Освоїти пошиття нового виробу — куртки бавовняної чоловічої на ватині моделі А-11-64».

Пошиття її, як виявилось, справа нелегка, трудомістка. І ми зразу ж відчули це. З метою запозичення досвіду у виготовленні нового виробу було організовано поїздку групи спеціалістів нашого підприємства на споріднене підприємство з аналогічним пошиттям у м. Лубни. Організували також виробничо-технічне навчання колективів двох дільниць. Трудівники за короткий час одержали хорошу теоретичну і практичну підготовку.

У освоєнні виробництва нового виду продукції багато зусиль доклали майстри дільниць Федора Артамонівна Карук та Ніна Степанівна Поперечна. При виготовленні експериментальної партії курток кожну трудівницю виконала по кілька операцій. А майстри дільниць пошили по кілька курток самостійно з наочним показом для всіх. Натхненні й творчо працювали також механіки Андрій Пилипович Невзгляд та Микола Федорович Горобець, які подали і впровадили хороші рацпропозиції. Суть їх — реконструкція швейної машини 22-А класу для обрізування лишків ватину на проймах і горловинах. Це значно поліпшило умови праці і підвищило її продуктивність.

Напередодні відкриття XXIV з'їзду КПРС підприємство в основному освоїло випуск нової продукції і першу партію її було задано замовнику. Однак, не все гаразд було спочатку. Траплявся брак. Для його ліквідації були розроблені спеціальні заходи, які зводились, в основному, до систематичної перевірки і упорядкування лекального господарства, зменшення настилу тканини при розкроюванні і розмітці крейдою в закрийному цеху (це з метою поліпшення якості розкрою). Інші заходи вносились на розширення малої механізації на швейних машинах, впровадження нових високопродуктивних машин.

Загальні збори трудівників підприємства одноголосно схвалили намечений план заходів і зразу ж після зборів колектив УВП з новими силами включився у боротьбу за поліпшення якості нового

виду продукції, за підвищення продуктивності праці. Рейдові бригади, до складу яких входили найбільш досвідчені робітники, двічі на тиждень перевіряли якість виготовленої продукції. Виявлені ними недоліки тут же усувалися. Члени рейдових бригад пояснювали швеям, як вірно треба виконувати ту чи іншу технологічну операцію.

Колектив УВП дотримав свого слова. План по реалізації готової продукції за п'ять місяців цього року виконано на 102,1 процента. 99,5 відсотків продукції реалізовано першим сортом. При розкроюванні і промірах зекономлено за цей час тканини на суму 3,3 тисячі карбованців.



На фото (зліва направо): технолог І. КОЛОМИЧЕНКО та бригадир Ф. КАРУК працюють над розробкою раціональної розкладки лекал.

Рационалізатори підприємства подали 12 пропозицій, з яких 8 впроваджено з економічним ефектом 1,8 тисячі карбованців. Серед кращих рационалізаторів слід назвати крейдувальниць Варвару Остапівну Сухину та комсомолку Світлану Павленко, які подали чотири рационалізаторських пропозицій, спрямованих на економію тканини при розмітці крей-

дою. За цей час тільки завдяки впровадженню їх пропозицій підприємство зекономило понад 300 метрів тканини.

Недавно на підприємстві відбувся зліт ударників комуністичної праці. З доповіддю про підсумки соціалістичного змагання за п'ять місяців виступила голова місцевого комітету профспілки Роза Марківна Потапова.

Вона відзначила наполегливу працю всього колективу УВП. Переможцем у соціалістичному змаганні на честь партійних форумів вийшла дільниця, де майстром Марія Артемівна Норченко. Колектив дільниці премійовано тижневою туристською путівкою до Ленінграда. Виробничникам, які відзначились сумлінною працею, — Світлані Нагаєвській, Катерині Березі, Стефану Марчишаку, Марії

Скарби Поділля

4. ЗРІЛІСТЬ

МЕХАНІЧНИЙ цех такий великий, що новій людині не важко й заблудитися. Тут гостро пахне розігрітим машинним маслом, відпрацьованою емульсією. Серед робітників цеху зустрічаємо чимало знайомих облич.

На заводі працює понад сорок глухих. І більшість з них — токарі, слюсарі. Ось схилився над верстатом І. Лисий, а трохи далі біля двох гігантських верстатів-напівавтоматів видніється висока фігура А. Бонякевича.

Голову первинної організації УТОГ Дмитра Крикливого знаходимо в кінці цеху. Рівно гудуть мотори трьох токарних напівавтоматичних верстатів. В суворо заданому режимі рухаються різці. Крикливий працює на обточуванні деталей для підшипника автоматичного насоса. Поки Дмитро знімає готові деталі і заряджає верстат новими заготовками, підходить майстер дільниці Петро Гладішко.

НА КОНКУРС

— Питаєте, як працює Крикливий? Побільше б нам таких хлопців! Ще не було випадку, щоб Дмитро виконав норму менше, ніж на 110 процентів. Він і товарищів організовує, бо авторитет в нього тут великий...

Заправивши верстати, токар повертається до нас.

— Заходьте ввечері до бібліотеки, — запрошує він, — там будемо політінформацію проводити.

Бібліотека заводу — місце, де завжди збираються члени компактної групи. Одні проглядають журнали, інші жваво обговорюють останні заводські новини.

Починається політінформація. Сьогодні її проводить Крикливий. Він розповідає товаришам про роботу XXIV з'їзду КПРС і про прийняті ним рішення. Говорить спокійно, точно підбираючи слова і жести, щоб зрозуміли його кожен. Крикливий детально розповідає про заходи партії й уряду, спрямовані на підвищення добробуту радянських людей: підвищення мінімуму заробітної плати та пенсій. Це повідомлення жваво коментують присутні.

На конкретних прикладах Дмитро розкриває суть рішень партійного форуму і робить закономірний висновок: здійснення цих рішень залежить від людей, що створюють матеріальні і духовні цінності. Значить, кожен з нас повинен працювати ще краще.

Становлення Дмитра Крикливого почалося тоді, коли на заводі тракторних агрегатів була створена компактна група глухих. Молодого робітника вперше поставили до справжнього токарного верстату. Важко було тоді йому. Робота на верстаті забирала всю увагу, досить тільки на мить в думках відволіктися від роботи, як швидкий різець понад міру вривався в метал, стружка летіла в боки. Деталь псувалася, а на душі було гірко і неприємно.

А йому хотілося працювати спритно й легко, так, як виходило це в старших токарів, що ніби не поспішають. Вони й пожартувати встигають з товаришами, а біля них ніби самі ростуть стопки готових деталей. Потім зрозумів, що легкість ця зовсім не якийсь талант, а просто досвід, економічність рухів і повага до розумної машини.

Згодом ця легкість теж прийшла до нього — дивне відчуття злиття з верстатом, коли сталевий різець стає ніби частиною тебе самого, точно знімаючи з деталей саме стільки металу, скільки потрібно...

Але це потім, а поки-що Дмитрові вдвічі важко, тому що він знав — на нього дивилася вся група, від його успіху залежав авторитет інших.

Жвавий, товариський хлопець цікавився всім і встигав скрізь. Вранці його бачили на біговій доріжці стадіону, а ввечері він виступав у виставі у будинку культури. З захопленням грав у шахи, теніс. Привчивши себе до порядку на роботі, він став гранично зібраним. Ще й ще приглядався до роботи старших товаришів. Поступово з'явилось відчуття впевненості, відчуття повної влади над машиною.

Все частіше почали довіряти йому складну роботу, ставили за приклад іншим. У першу чергу це позначилося на рості чисельності групи. На завод охоче приймали глухих робітників, довіряли їм складні операції. Одного разу на звітно-виборних зборах назвали його прізвище, запропонували обрати Крикливого головою бюро первинної організації. Він розгубився, але довіря товаришів окрило його. Прийшла пора зрілості, усвідомлення відповідальності за загальну справу.

Дмитро почав працювати ще більш старанно і вдумливо, він вніс рацпропозицію. І, як і раніше, багато часу віддавав клубній роботі, спорту. Тепер, правда, було важче, бо з'явилася сім'я, але його енергії вистачало на все.

Напередодні 50-річчя Великого Жовтня Дмитро став чемпіоном області серед чуючих в бігу на 10 тисяч метрів, а також переможцем конкурсу молодих токарів заводу. Його було нагороджено медаллю «За трудову відзнаку».

Тепер, Д. Крикливий — один з кращих токарів заводу, член обласної спортивної федерації глухих. Позаду зроблено багато, але попереду ще чимало важливих справ.

Микола НИРОВ.

НА ГРОМАДСЬКИХ ЗАСАДАХ

Почну з даних. За п'ять місяців минулого року звільнилося з нашого учбово-виробничого підприємства одинадцять чоловік, а за відповідний період цього року — шість, коли не враховувати двох трудівників, які звільнилися за станом здоров'я. Це, в першу чергу, наслідок роботи громадського відділу кадрів.

Він був створений на УВП в середині минулого року. До його складу ввійшли передовики виробництва і ударники комуністичної праці, комуністи і безпартійні, взагалі, найбільш поважані трудівники підприємства.

В арсеналі роботи громадського відділу кадрів лекції і бесіди, роз'яснення законів про працю. Найбільш дієва форма роботи — розбір заяв про звільнення. Члени відділу кадрів розмовляють з робітником, визначають причини звільнення, допомагають, коли це потрібно. Це дякуючи їм, залишилися на підприємстві швеї М. Вашко та Є. Зварич.

Поряд з позитивними рисами в

роботі громадського відділу кадрів є і недоліки. Саме головне те, що він не контролює прийому на роботу. Тому й трапляються випадки, яких можна було б уникнути. В березні був прийнятий на УВП робітник М. Сурей. Він попрацював лише два дні, але показав себе з найгіршого боку. Зрозуміло, його було звільнено.

Можна без перебільшення твердити, що коли громадський відділ кадрів працюватиме більш організовано, систематично збиратиметься в повному складі, позитивний вплив його буде ще відчутнішим.

І. КАРНАФЕЛЬ.

Заступник директора Ужгородського УВП-2.

КОРОТКО

Постановою президії ЦП УТОГ і Українського республіканського комітету профспілки працівників місцевої промисловості та комунально-побутових підприємств «Про нагородження знаком «Відмінник соціалістичного змагання УРСР» робітників УВП УТОГ — переможців у змаганні на честь XXIV з'їзду КПРС та XXIV з'їзду КП України — нагороджено сімдесят один чоловік.

Президія ЦП УТОГ затвердила Статут Проектно-конструкторського бюро УТОГ. У Статуті 12 пунктів, які визначають цілі, завдання і обов'язки Проектно-конструкторського бюро УТОГ.

Постановою президії ЦП УТОГ від 8 червня 1971 року при Харківському УВП-2 та Львівському УВП-1 створені експериментальні лабораторії для вивчення кон'юнктури ринку, розробки нових моделей одягу, виготовлення технічної документації відповідно до вимог стандартів.

З 5 по 17 липня 1971 року у Ворошиловграді в приміщеннях бази-магазину фірми «Меблі» відбується республіканський оптовий ярмарок по продажу меблів, виробів широкого вжитку та металевих ліжок.

У Київському видавництві «Реклама» тиражем 5 тисяч примірників вийшла книга «Учебное пособие по мимике». Книга добре ілюстрована фотографіями.



Щоб газоосвітні трансформатори, які випускає Запорізьке УВП, відповідали всім технічним вимогам ГОСТу, на спеціальному стенді проводиться їх перевірка на опір та настроювання по силі струму.

На фото: перевірка чергової партії газоосвітних трансформаторів на стенді.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Вечір пушкінської поезії

Щороку наша країна у червні відзначає день пушкінської поезії. На пушкінські місця приїждять літератори не тільки Радянського Союзу, а й письменники зарубіжних країн.

Відбувся вечір пушкінської поезії у Вінницькому Будинку культури. Лектор товариства «Знання» М. Штерн яскраво і в дохідливій формі познайомив членів УТОГ з творчістю великого російського поета. Лекцію він підкріплював читанням пушкінських творів.

Бібліотекар Вінницького Будинку культури Г. Бондар розповіла про історію написання вірша «В сибір», про тісний зв'язок поета з декабристським рухом, його дружбу з декабристами. Художній керівник будинку культури С. Ростовецький виконав цей вірш мімічно. Вихователька гуртожитку УВП В. Носова мімічно прочитала оповідання О. С. Пушкіна «Барщина-селянка». З читанням ліричних віршів поета виступили Т. Вірченко, Л. Мисюра, Т. Вовк.

Учасникам вечора були вручені сувеніри — барельєфи О. С. Пушкіна та збірки його творів.

М. ВІННИЦЬКИЙ.

НАШЕ ЖИТТЯ

19 червня 1971 р.

Республіканські змагання з тенісу

ЗА ЗВАННЯ ЧЕМПІОНІВ

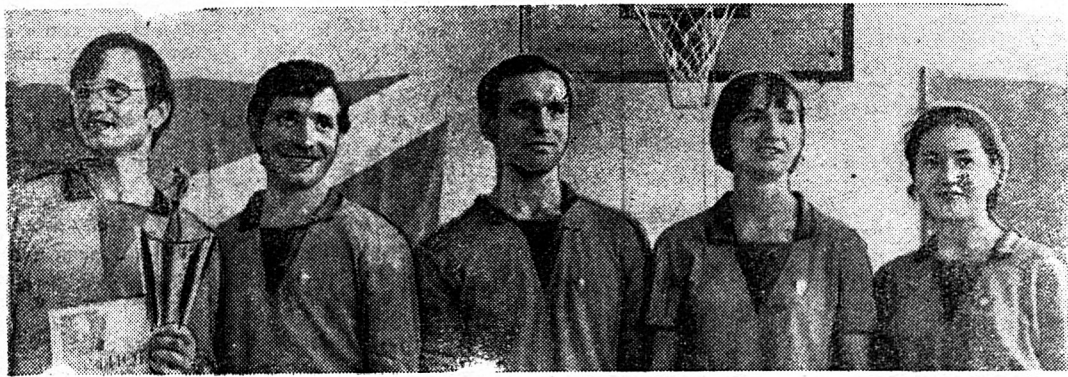
Нещодавно у Дніпропетровську відбулися республіканські змагання з настільного тенісу серед спортсменів УТОГ. У них взяли участь команди всіх обласних відділів всього — 124 спортсмени й спортсменки.

групи переходять до четвертої.

Як бачимо, ряд облідділів зробили висновки з не зовсім вдалих виступів в минулому році, чого не можна сказати про Київський, Кіровоградський, Вінницький та

правління. Гравці — жетонами і цінними подарунками.

Кращі з спортсменів зараховані кандидатами до збірної команди УТОГ, яка на початку жовтня збереться у Кіровограді на навчаль-



У цьому році змагання проводилися у чотирьох групах. В трьох перших по шість команд, в четвертій — сім, відповідно зайнятих місць у минулому році. Згідно з положенням про розіграш першості за звання чемпіонів боролися лише шість команд першої групи. Команди решти облідділів змагалися за право переходу в наступному році до вищої групи.

Три дні в спортивному залі Дніпропетровського Будинку культури глухих точилася вперта боротьба. Стабільно провела ігри команда Одеського облідділу. Вона виграла підряд чотири зустрічі і лише в п'ятій, останній, прогнала миколаївцям, які й завоювали звання чемпіонів Товариства. Призерами стали також одесити і дніпропетровці.

Святкують перемогу ворошиловградці і харків'яни, які з другої групи переходять до першої; колективи Херсонського та Запорізького облідділів, які наступного року замість третьої гратимуть в другій групі; житомиряни та полтавчани, які перейшли з четвертої до третьої.

Панує занепокоєння в командах Львівського та Кіровоградського облідділів, які покидають першу групу і переходять до другої. Прощаються з другою групою донецьчани й кияни — вони йдуть до третьої. Команди Кримського й Вінницького облідділів з третьої

Тернопільський облідділи. Вони закінчили змагання з нульовими показниками. Особливо дивує виступ киян, які торік виступили теж погано. Але це, як видно, не бентежить керівництво Київського облідділу, а умови для культивування настільного тенісу у них найкращі. Бракує лише організагорської роботи.

Команда Миколаївського облідділу нагороджена грамотою і перехідним кубком Центрального

но-тренувальний збір. Звідти віде до Мінська, де відбудуться Всесоюзні змагання з настільного тенісу серед глухих спортсменів.

Й. ЗОРЧЕНКО.

Вгорі на фото: команда Миколаївського облідділу — чемпіон УТОГ 1971 року з настільного тенісу.

Внизу: голова оргкомітету змагань Й. ЗДОРОВИЛО вручає перехідний кубок капітану переможців М. НЕПОМНЯЩЕМУ.



ІІ ГАРТУВАЛО МОРЕ

Бігала дівчинка берегом моря, шукаючи нехитрі дитячі радощі в перламутрових черепашках, в обточених вітром і морськими прибоюми камінчиках. Раз по раз падала вона на гребені хвилі і, доскочу накупавшись, тремтячи від холоду, знову уся віддавалась пошукам... А надходив вечір — заспокоювались хвилі, вітер вщухав і ховалося сонце у море десь там вдалині за видноколом. Стомлювалась і дівчинка. Набігавшись біля моря, вона поверталась в один з будиночків, що стояв тут же, відкритий солоним морським вітром, і засинала міцним сном. А часом у сні посміхалась — то бачилось їй море, казкове море і похмуро-могутнє, і рівне — ласкаве, привітне.

Ім'я тієї дівчинки Оля Браніш.

Ще малюком вона позбулась слуху. Вона не чула прибою, не чула дитячого сміху, нічого не могла чути. Тільки бачила, бачила і відчувала його ласку. У сім'ї, де п'ятеро дітей, не засумуєш. Усі були дружними, працелюбними. Оля теж працювала у міру своїх сил. Хоч їй всі обірали від праці — найменшою була, та не та вдача у дівчинки: захотіла — пішла градюк моркви прополоти, а на працювавсь, щаслива, з почуттям великого задоволення тим, що зробила щось важливе, вона гордо поверталась разом з усією сім'єю додому...

Старшому братику купили велосипед, а в Олі очі засвітилися радістю. Дивилась вона, як вітер полює братову сорочку і так хотілось самій прокататися на тому

велосипеді. Не вміла. Брат не дозволяв.

І таки дочекалась тої хвилини, коли брат змилосердився. За один день навчилася вона їздити на велосипеді. А відтоді й присвоїла його. Добре було, коли брат ішов до школи, гірше — коли повертався.

До самозабуття тиснула вона на педалі. До сидіння не діставала, але це не було для неї перешкодою. Яка то насолода їхати назустріч вітру!

Можливо, якраз оця всебічна загартованість і стала запорукою того, що прийшовши восьмилітньою дівчинкою у школу № 91 м. Одеси, вона зразу виділилась серед своїх однокласників і навіть серед учнів старших класів при виконанні фізичних вправ. Ніхто краще Олі не міг бігати, плавати.

— Хто тебе вчив так бігати? — запитували її.

— А ніхто, — кивала головою Оля.

Між тим учитель був — прироча!

Незабаром на здібну легкоатлетку звернули увагу у обласному відділі УТОГ. І в 15 років її включили до складу збірної. Щоправда тоді Оля в оточенні більш високих, сильних і досвідчених дівчат не повторила успіху відомої легкоатлетки І. Перової, та, може, те й було на краще.

Перша премія. Дівчинка плакала. Від радощів плакала. Це була перша визначна перемога після нелегких повсякденних тренувань. Минулого року завдяки успіхам маленької Олі, одесити вибороли першість у республіканській спар-

такіаді. Оля двічі стала чемпіонкою УРСР.

Згадується біг на 400 м. Оля тихоенько сидить на трибуні. Ніхто на неї не звертає уваги. Оля хвилюється. Проте, зовні вона спокійна. Вона вже зробила розминку, тепер зберігає тепло м'язів, заспокоюється.

І ось на старт виходять високі на зріст бігунки. Тут же поруч з ними прилаштовується і Оля. Бігунки недовіриливо поглядають на це «малюшко» — вона очевидно не суперниця.

Та ось пролунав постріл... Як легко й невимушено біжить Оля...

У тих змаганнях вона стала чемпіонкою України. А на завтра була першою і на двохсотметровій дистанції.

Та це не остання Оліна перемога. На республіканському кросі на приз газети «Наше життя» Оля блискуче виграла біг і на 1000 метрів і дистанції, вклавшись у норму другого спортивного розряду.

Минуло кілька днів і так же легко перемогла Оля на кросі у змаганнях на першість обкому спілки і обласної ДСТ «Спартак». Щоправда, у неї з'явився новий, дуже серйозний на майбутнє суперник — п'ятнадцятирічна Олена Албул з школи № 97, яка зростом, і статурою нагадує собою В. Скоморохова, колишнього учня тієї ж школи, нині майстра спорту міжнародного класу.

Але хто скаже, що у нашої маленької Олі Браніш, як ми її любимо зовмо, вичерпані усі можливості? Їй сьогодні не минуло ще й вісімнадцяти років, і на зріст вона не нижча знаменитої лєнінградки Н. Іванової, чемпіонки світу...

О. СУХАНОВ.

Нещодавно у Житомирі проходила V спартакіада області. В ній взяв участь і член УТОГ, першорозрядник Микола Соцький.

У бігу на 10 тисяч метрів він фінішував першим з результатом 31.24.0.

Чемпіона спартакіади Житомирщини 1971 року нагороджено золотою медаллю та дипломом I-го ступеня.

М. Соцький працює слюсарем на Житомирському льонокомбінаті і виробничі завдання виконує на 115—120 процентів. Він — пропагандист розвитку фізичної культури і спорту серед членів УТОГ, член президії обласної спортивної федерації глухих.

З минулого року М. Соцький входить до складу збірної легкоатлетичної команди Житомирської області (серед чуючих), йому присвоєно I-й спортивний розряд з легкої атлетики та лижного спорту.

Г. ЛЮЛЬЧЕНКО.

Володар золотої медалі



На фото: М. СОЦЬКИЙ.

Після матчу

Нещодавно футболісти збірної УТОГ проводили тренувально-учбовий збір на Закарпатті. Там вони мали декілька товариських зустрічей з місцевими футболістами — членами УТОГ. Більш детально я хочу зупинитися на двох матчах, які вони провели з командою Ужгорода.

У першій зустрічі уже на чотирнадцятій хвилині одна з атак ужгородців закінчилась голом у ворота збірної. Гра продовжувалася в обопільних атаках. У другому таймі в збірній з'явилися свіжі сили — було замінено п'ять гравців. Гра пожвавилася, але атакуючі вали збірної доходили лише до штрафного майданчика суперників. Невідомо, як би закінчилась зустріч, коли б не дві помилки запасного воротаря ужгородців. З рахунком 2:1 виграла збірна.

У другій зустрічі за збірну грав центрфорвард ужгородців Іван Горничар, відсутність якого, правду кажучи, знизила міць атак хазяїв поля. У воротах зайняв місце наш основний гравець Степан Білусяк. Ужгородці побудували гру на швидких контратаках. Вже на третій хвилині гол влетів у ворота збірної.

У другому таймі гра набирає ще більш високого накалу. Гравці демонструють все своє вміння. Треба відмітити хорошу техніку гравців збірної. Але вони зловживали нависними передачами, а високі футболісти Ужгорода без особливих зусиль вигравали повітряні дуелі. Гості намагаються атакувати. Та захист хазяїв поля на чолі з Іваном Таром грає чітко, без помилок. Рахунок до кінця матчу не змінився.

Що показали ці дві зустрічі? Насамперед те, що гравці збірної дійсно добре володіють м'ячем, мають гарну техніку. Але в футбол грає колектив, а гості зловживали індивідуальною грою. Збірній бракує вміння по ходу зустрічі змінювати ритм і тактику, нав'язати свою гру, атакувати раптово з дво-три ходової комбінації і на великих швидкостях.

Хочеться підкреслити, що не мали гравці збірної бойового духу, нестримного бажання перемогти, всі сили і вміння віддати перемозі. Мабуть, в цьому і криється причина поразки...

Ю. ВІРАГ.

Інструктор фізкультури Ужгородського Будинку культури.

Бити летять у ціль

У Дніпропетровську відбулись обласні змагання з народного виду спорту-городків. За звання найметкіших боролися спортсмени чотирьох міст.

У впертому поєдинку звання чемпіона УТОГ Дніпропетровщини виборола згуртована і дружна команда Дніпропетровська. Друге місце посіли дніпродзержинці, третє-присуджено городошникам

Нікополя. На останньому, четвертому місці-спортсмени Кривого Рогу.

Найкращі результати показали А. Калайчиков (Дніпро-дзержинськ), Є. Миронов і В. Жарков (Дніпропетровськ).

Судді, які проводили змагання, визнали техніку гри городошників задовільною.

Р. ГОЛЬДМАН.

ГОЛУБИЙ ВОГНИК

Нещодавно в Чернігівському Будинку культури глухих відбувся «Голубий вогник», присвячений учасникам художньої самодіяльності та спортсменам міста.

Урочисто прикрашений зал, сцена, на столах квіти. З'являються перші гості. Це — керівники учбово-виробничого підприємства, учителі вечірньої школи, передовики УВП, актриса Чернігівського музично-драматичного театру В. Майська.

Художній керівник будинку культури розповів про самих активних учасників драматичного, естрадного та танцювального

гуртків. В залі лунають оплески, коли мова йде про Ганну та Альфреда Єременків, Василя Донцова, Григорія Охрімєнка, Надію Ключ та інших.

Голова президії облідділу УТОГ Л. Пінчук дякує працівникам будинку культури за хороший вечір. Вона розповіла також про представників старшого покоління тт. Лисцю, Чугаєву, Пилипенку.

Потім силами колективів художньої самодіяльності було дано концерт, який глядачі зустріли гарячими оплесками.

Г. ОТРЮХ.

Редактор О. БОРИМЧУК.

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 1071—5238. 71 р.